

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Utkommer hvarje Söndag

ILLUSTRERADT

Pris för helt år 4 Rdr. B:co

Enkla. N:o

SÖNDAGS MAGASIN.

säljas
icke.

N:o 5

Götheborg. Söndag d. 4 Febr. 1849

I Qvar.

Willebrådstituswarne.

(Forts. fr. föreg. Nr.)

— Detta ögonblick klappade det på dörren och på fogwaktarens: kom in, trädde den gamle Hunk i stugan. Han hälsade på fällskapet och sade med sin hemlighetsfulla, halft hefta röst: wet ni någonting nytt?

— Nå, sade Runk, fort, inga swängningar.

— Jag har utsporat en hjort. Han uppehåller sig wid den höga eken.

— En gammal historia, goda Hunk, sade Runk, i det han lätt klappade honom på axeln. Ni är alltid bubbävarare för sådana nyheter.

— Aj, aj! Jag trodde juft att jag skulle berättat herr fogwaktaren något angenämt. Herr fogwaktaren skulle ju för länge sedan aflemna ett sådant djur. Nu är det tillfälle till en god jakt, svarade Hunk, i det han med sina stora, grönt skimrade ögon stint såg fogwaktaren i synen.

Denne nedslög sina och teg stilla en stund, förfänt i djurigt begrundande. Sedan sade han listigt, det kan ej ens se, åt

minstene ej i morgon, då måste skogsränskaperna ingå till embetet.

— Jafå, till embetsverket; men om under tiden hjerten behagar ändra plats?

— Då äro dessa fördömda frijwerier sjelfwa skulden dertill, ropade Kunz förargad. Svarföre har man dragit jägaren ifrån hans stöna wärf och gjort honom till skrifware. Ni säger jagmästaren ingenting om hjerten.

— Jag war aldrig en pratmakare, hihhi, som ni tror, sade Hunk.

— Men ni har wäberforn, som den bästa spårhund, svarade Kunz.

— Hwad angår det Ge, så länge min tunga ej wet hwad min näsa spårar, svarade den andre. Ni må låta hjerten springa, så mycket ni will, så mycket wet jag, att bönderna ej äro rätt lejala. De äro högst uppmärksamma och särskildt länge Jakob, som för den unge aspens skull kom i tornet, då ni anklagade honom.

— Har länge nog sett den stungeln genom singret, invände skogswaktaren.

— Skall hafwa dålig tacksamhet dertill, fortsfor Hunk. Körteligen, långa Jakob har på krogen gjort alla boswarne förwidna i huswudet, och de swärja och förbanna tjenstemännen, att det är en försträckelse att höra derpå. Jag kastade ett öga in i krogen i förbigående; der war ett larm och ett wäfen, ett tifflande och ett tafflande om Kunz och om Hunk, om jägmästaren och betjeningen, om jagt och skogsäwerkan.

— För Guds skull, ropade skogswaktarens hustru, hwad har händt, tola tydligare. Det är wal intet anslag mot min man?

— Ingenting annat än prat af ett par druckna bondhymnar, svarade Kunz. Rose, gå till köket och laga ett seppan blifwer färdig.

— Heltan gick ut; hon hade hert tydligare än den sjuka moderen, och war dertföre ej utan beghimmer kommen till köket. Hon underlät dertföre ej att genom det lilla tiffsejnt, då och då kasta en blick in i stugan och lägga örat till, för att om möjligt ännu kunna förnimma någonting ytterligare. Men detta war i början förqäiwes, i det sadren med Hunk gått till en sösternid och efter ett kort samtal åtskildes. Sedan Hunk war gången, uppknappade hon likwäl följande samtal mellan de båda föräldrarne, hwilket uppfyllde hennes hjerta med sorglig aning.

— Det är ingenting annat, mor Margreta, begynte sadren, än att de ställa för skogsäwerkan. Men jag måste en gång angifwa de boswarne. Huru skulle det annars gå med skogen!

— Du har rätt, sader Kunz, jag har länge sagt det. Wi måste också sefwa, och om straffen ej inbringade något, huru skulle man då få sig ut. Men hur är det med hjerten? Det war kloft

af dig, att ej utweka honom. Se blott på dina gamla byror af bockfin, huru de äro trasiga och lappade. Ett wälfödt willebråd har bättre beklådnad än en skogswaktare, den gynnaren. Huru, låt en gång ett var lod bli springa efter, så att skogswaktaren ej derom wet någonting. Då är det på en gång förjdt för kläder, köf och honnet behöning. Se här på lampan, huru dåligt hon brinner, och huru illa mager wattensoffa stärker och näter, det förspörjer ingen bättre än jag. Huru, min gubbe! Fatta en gång med; du gör då din sjuka hustru en wälgerning och upphjelper hela husbållningen på en gång.

— Men om det blifwer bekant, invände skogswaktaren, som ej hade några egentliga fäl att anföra mot sin hustrus argumenter, och som hade största behof af ett par warma, smitiga hjertfirsbyror.

— I män, svarade hustrun, ären i många fall riktiga härfötter. Tänker du ej widare på, huru du för två år sedan låg sjuk och hade en verhörd appetit för gurkor? Doktern hade förbudt dig att förtära sådana, men du hade dag och natt ngero för denna din önskan. Det war ännu ej tid för sådana; wi skulle snappast fått några för åtta guld. Då gick jag, din hustru, till staden, till Mari Elise — Gud fröjde henne — det war en säll hustru; hennes man war portwaktare hos grefwen — huru heter han då — Geruoch — Dramwill. Allt godt hon häntade utur den botaniska trädgården en bunt gurkor. Du åt dem med stor begärlighet. Det hylote; du blef frisk. Och nu! Du, som är man i huset, är ej så påf säck, att du will fälla en hjert, så att jag kan bekomma en portion stark soffa, som doktern ordinerat. Den narren, han tror, att han blott behöfwer ordnara, och så har man det! (Forts.)

Zigenarne.

(Forts. och slut fr. föreg. Nr.).

Nåstan allt, som af regeringarne hittills företagits af de försälda regeringarne till Zigenarnes förbättring, wisar, huru förbättringsförsök ej stola anställas. Wott enkla försök af detta slag hafwa lyckats, och detta i mindre kultiverade stater såsom i Moldau och Walakiet. Man har med fördel begagnat Zigenare till militäriska ändamål, och wid Donan finna wi dem under de sista århundraderna såväl i kristna som i turkiska härrar. Furst Nilosch i Serbien hade lycka med sina förbättringsförsök. De wid Posharewitz af honom bosatta Zigenarne hafwa af kufuruz, som de sjelfwa odla, och äro sitiga och ordentliga menniskor. De utsträckt reformförsök, som man under Ma-

ria Theresia och Josef II anstälte i Österrike i afseende på Zigenarne, hade blott ringa framgång och strandade egentligen derpå, att man så hastigt förlorade tålamodet och wille tvinga det mest öfweranstängda mått och steg. I Preussen gjordes äfwen i nyare tid försök i afseende på förbättrande af Zigenarnes seder. I början gick det wäl; berättelsen från 1830—1831 låter ganska gunstigt. Ett hus inköptes, byggnaden af en skola företogs, och under det 18 barn erhöles undervisning, sökte man wänja de gamla till arbete, lät genom dem odla ett stycke land, lemna de försökt till inköp af gårdsredskap, mobiler, och så vidare. Men snart framträdde inverkan af de gamla Zigenarne. De lemnade sitt arbete, låto sina barn ej vidare gå till skolan. Anskalten indrogs 1837. Man hade menat wäl; men penningar och arbete woro förgäfwes använda. Det blifwer alltid mycket swårt, att uppgifwa en tillförlitlig wäg till Zigenarnes förbättring.

Från statens sida kunde försök göras att till bättre Zigenare bortgifwa fogwaktareplatser och dylika mindre tjänster, hwar med bärande af uniform är förenad. Härwid måste man ifrån början sätta förtroende till den goda framgången, och det kan, med afseende på egendomligheten i detta folks karakter, med säkerhet räknas derpå, att man i sådant hänseende ej skulle misräkna sig. Men en sådan anställning skulle förtjenas genom en längre militärisch tjenstgöring, och det skulle öfverhufwud tagit i längden rättfärdiga sig. Med garantien om en säkrare bärning skulle deras wagabondlika slutligen förswinna. Soldatwäsendet smidrar Zigenarens stolthet och säfänga. Den här existerande moraliska inskränningen af friheten skulle wara mycket hälsosammare än den fysiska i en korrektionsanstalt. Äfwen på ett annat sätt skulle man genom exempel kunna inverka på Zigenarne. Man gifwer till de minst lideliga familjer en egendom som måste wara frifostigt utrustad med bening, dödt och lefwande inventarium, så att belåtenheten med sitt läge skulle betaga dem lusten att wandra omkring. Ett sådant etablissement skulle ej ställas under någon myndighets kontroll, och gendarmer och polistjenstemän skulle wara långt aflägsnade. Deremot skulle en wälwilling graune verka derhån, att af glädjen att ega någonting äfwen ansträngningen att wärda desamma skulle wäna. Lykas ett sådant försök, så har det den följden, att den sålunda framdragne Zigenaren snart afundas af sin stam, ja förföljes och hotas; men han är dock i och med desamma stild från den och flyges för sina fordnä bröder. Sedan flöta flera försöka att komma i samma läge, hwilket måste utfattas såsom lön för wisad ärlighet och redbarhet. I alla fall förmå godsbesittarne mera än staten, då de förmå sig att taga Zigenare af olika ålder och af båda könen i sin tjenst, och om de desutom fordra hiet, undwisa twång, underordna den egna fördelen det högre äm-

damålet, att rädda en folksam utår sedeförderf. Hwilket riktning man än tager till Zigenarnes förbättring, såde måste man dock hafwa för ögonen att ej wilja omslöpa dessa Östrens barn till en annan nation, utan att utveckla de i deras egendomlighet liggande frön, huru swaga dessa än äro.

Den wälsignelserikaste werksamhet ligger likwäl i presternas hand, ej så, att de söka gamla Zigenare till kyrkan och inga till skolan, ty detta är att så på hälleberget, der utsådet antingen alldeles ej går upp eller quäfwes af egennytta och hyckleri. Deremot böra de från predikstolarne underrisa sin församling, om rätta sättet att behandla dessa främlingar, berättat dem deras historia, huru de i deras främmande hem föraktats mer än djuren, omenskligt förföljes o. s. w. Har landtmannen på detta sätt wunnit medlidande, deltagande, aflagt sin fruktan för detta folks formodade hemliga kunskaper, så skall hans kärlek mycket utträtta.

Böningar i Irland.

I westra delen af Irland giwes det landsträcker, der man tror sig wara i en af Gud och menniskor öfvergifwen öfen, i ett land, som man öfwerlemnad åt wilde djur. Men på en gång, om man stärper blicken, upptäcker man till sin förwåning, öfwer allt mellan klipporna och morasen något grönt, som liknar potatisfå. Nygirigt går man dit. Man gör ett oförsigtigt steg och störtar i en — asgrund? — nej i en foja, en menniskoböning, till hwilken dessa potatisland höra, och hvars taf man ej observerade, emedan tafet war lika lågt som jorden. Man drager foten tillbaka och ser nu allt hwimla omkring sig af menniskor och husdjur. Ofta kan man från sin wagu på landswägen genom hålen på de bosälliga böningarne studera hela husets inre och dess befolkning. De sönderslagna kärleu, den smutsiga halm-bädden, swinstigan i ett hörn, en waggan i det andra, möter ej sällan den nyfiknes förwånade blickar.

Amiral van Tromp,

så heter de förnåma Londoner sällskapernas äfpling. Van Tromp, af södseln Holländare, är ett non plus ultra af alla dwertgar. Thom Thomb och sjelfwa den berömda Jeffery Hudson äro werkliga kämpar i jemförelse med honom; denna Tummeliten är endast 28 engelska tum hög och wäger 16 skålp. Dertill är han fassjonabelt klädd, elegant, ledig, dansar måsterligt, spelar kort, boras och skrifer mycket wäl. Han heter egentligen John Hanemann.

Scen ur Magyariska lägret.

Ett rent magyariskt ministerium bildades, magyariska embetsmän sändes till greiskapel, och man var besluten att med åfka schytiskt öfvermod sända till Kroaterna och Tyssarne de såsom deras herrskare mest afgjerda motståndare till dessa folks intressen. Men det skulle Kosuth, tyrannen från Ungern, möta den man, mot hvilken han måste stranda, en man, lika trofast, ärewördig och beslutsam, som Kosuth är obefälsam, trolös och falsk; en man, som är sitt folk trogen, men och trogen sitt lejsarhus och bättre än Kosuth bekant med de olika ländernas rättigheter och inrättningar. Josef Jellachich heter den man, på hwars oböjliga redlighet Magyaransförarens förrådiga anslag skulle komma på stam. Enstämmigt wisade de illyriska folken, Kroater, Serber och Slawoner Magyarernas hand tillbaka, den hand, som wille rycka dem ifrån deras lejsarhus, för att införliswade dem, de fordua sjelfständiga konungarikena, såsom provinser med det nysskapade magyariska riket. I början af Maj hade Serberna i Karlowitz walt erkebiskopen Rajastis till sin patriark och öfversten Witez till sin Wojwad, i det de tillika åstundade föreningen med flera från den lösruckta och med Ungern förenade komitater och i detta ärende hade skickat en deputation till lejsaren i Zuprach. Den 25 Maj sammanträdde och i Agram ständerförsamlingen från Kroatien och walde Josef Jellachich till deras Ban. Båda landsdelarne afwisade palatinens sjelfstagna öfverherrskap, under fast och högtidlig förklaring, att wilja obrottligt hålla den i gamla dagar lejsarhuset lofwade troheten; men båda instämde fullkomligt öfverens med Ungern och arstaterna ifråga om sina rättigheter i öfrigt. Deras exempel följdes och af det öfwerunplade Siebenbürgen, som på landtdagen i Klausenburg hade antagit föreningen med Ungern, ehuru under förbehåll af sina gamla fris och rättigheter, men nu fordrade garanterandet af sina rättigheter, före införliswandet — och detta emedan de blifwit upplyste om Magyarernas puniska trohet.

Förgäfwes uppbyggde de magyariska bladen alla lögnens konst för att göra Serbernas och banens trohet mistänkt och beskylla honom för gemensam sak med Ryssland. Förgäfwes anfölo de Serwien med frig och förkunnade segerrykten. De blefwo slagna i tjugu träffningar och aflylde sin tappighet i blodet af de fångar, som de afträttade. Förgäfwes wisste de att af konungen tillnarra sig banens affättande. Hans trogna kände honom bättre, och affättningsurkunden brändes. Ommedelbart efter öppnandet af ständerförsamlingen anträdde densamma, åtföljd af en talrik mängd deputerade, sin resa till Zuprach, en resa som slutade ett segertåg. Der förelade han lejsaren tingens läge, med en så öfwerthygande wältalighet, att samtliga närwarande höro i

fårar och furst Esterhazy sjelf ej kunde tillbakahålla sin wördnad för denna man. Först på sin hemresa underrättades han i wien-erkladet om sin affättning, utan att låta det bekomma sig; äfwen tilltalar erkehertig Johan, wald till medlare emellan Magyarerna och Kroaterna i en offentlig skrifvelse Zellachich såsom han och pesther-tidningen kan ej frångå, att banen enligt erkehertigens anvisning bereste landet, undandref de motsträfwa Serwierna och öfwerallt tillwägabringade inställande af rustningarne och skendtligheterna. I alldeles motsatt anda handlade den ungerska riksdagen, som förkastade erkehertigens förnedlingsförlof och yrkade på att ej under något willför underhandla med Zellachich, såsom med en högföräddare, utan med de deputerade från Alhyrien.

Den prälande riksdagen, mjukt war i Kosuths hand, tog emellertid äfwen detta beslut tillbaka och den 28 Juli trädde grefve Batthyanyi och grefve Mailath tillsammans med banen i Wien, hwarest ännu så mycken uppfattning af sakernas werklige läge ännu egde rum, att d. 29 ett fackeltåg anställdes åt Zellachich och de magyariska legohjonens motsträfwhet tillintetgjordes. Genom beslut af de förenade konungarikena Slawonien, Kroatien och Serwien woro banens fordringar honom förefriswa: återkallelse af det mot banen utsända manifestet af d. 10 Juni, den slawiska nationens aktning i hela Ungern, bewarande af österrikiska statsförbundets enhet och derefter finansernas och samtliga truppernas ställande under österrikiska ministeriet, sjelfständig förvaltning i de inre angelägenheterna. De allmänna fordringarne blefwo hwarken efter dem, som uppsäldes i Mars, ej heller gingo de utöfwer desamma, så att den allmänt utspridda beghjuning, att banen tjenade tillbakagäendets sak, wisade sig såsom tagen alldeles utur luften. Ingen af de båda partierna kom till någon enighet och förbehåll riksdogarne det egentliga afgörandet. Hade det en tid bertåt syntes, som och i Ungern redlighet och billighet wille behålla öfwerhand och hade i synnerhet Kosuth d. 20 Juli framställt nödwändigheten af ett gemensamt frigsbefäl, så ännu hade dock omedelbart efter konferensen med Zellachich den yttersta sidan öfwerhanden, och d. 4 Aug. beslutades på Nyaris förslag, att öppna en omedelbar folkrättslig förbindelse med Tyssland och för Österrike förklara, att det i en strid med riksmagten ej skulle hafwa att räkna på Ungerns underhöd. Redan detta beslut led i möffägelse med pragmatiska sanktionen och lagens mening af d. 31 Mars. Nästan liktidigt, d. 6 Aug. underrättades Zellachich biländerna om den ringa framgången af hans fredliga bemödanden, men förklarade tillika, att han wille afwakta riksdagens beslut. Der syntes Kosuth egentligen behymra sig om räddningen af den sarskilda finansministeren, ty d. 28 Augusti förklarade han nödwändigheten af enighet inom armeen, hwilket egentligen affåg de nya rekryteringslagarne. Å andra sidan

hade och österrikiska frigsministeren redan d. 30 Aug. utdelat den befällning att utbyta alla ungerska regimenten, som ej stodo mot fienden, emot de tyska regimenterna i Ungern.

Daniel de Foe,

Författare till Robinson Crusoe.

Hvem af våra läsare har ej läst Robinson Crusoe och fattat kärlek, redan i barndomen, till dess författare! Men huru litet är det ej, som wi hittills wetat om honom. Uppwäcktes ej hos hwar och en en plågsam förwänning, då man i tidningarne från hans tid underrättades, att han skulle warit en banferuttör, en tjuf, en öwärdig skurf, att han tre gånger skall hafwa warit på skampålen och så vidare? Kunde, säga wi: en skurf hafwa skrifwit Robinson Crusoe? Wårt hjertas stämma säger nej, och denna stämma tager ej misse. Foe war ej allenast en ädel man, utan en stor ande, en man, som spelade en betydande offentlig rol, med en reformators geni, med en hjertes mod och med en martyrs ständaktighet.

För den närmare kannedom om honom hafwa wi att tacka ett wtligen utgifwet arbete: "Det adertonde århundradet i England af Philaret Chasles." Denna författare sammanfötte från alla winklar i Storbritannien de uti infet bibliotek ännu fullständigt förhanden warande skrifterna af Foe, hwilket ej war någon ringa möda, då ensamt förteckningen på titlarne upptager 28 foliosidor. Herr Chasles wille weta, om och huru författaren af Robinson Crusoe, numera älsklingen hos ung och gammal bland folk på halfwa jorden, hade förtjent sådän smälek och misshandling, och wi meddela här i korthet resultatet af hans forskningar.

Daniel de Foe, som föddes i London 1662, war wisserligen banferuttör, och då i engelska folkets ögon fattigdom war en förbrytelse, och nästan så anses den dag i dag är, kan man tänka sig; hwilken förbrytelse träffar den, som står under tiggaren, den som ej kan betala sin werel.

I detta läge war Foe. Genom sin uppfostran equad åt handeln, för hwilken han ej hade någon häg, måste han med förlust af hela sin förmögenhet plikta för sitt allför stora förtroende för främmande ärlighet. Hans egendom soldes till fördel för kreditorerna och nu skulle han warit fri från hwarje vidare förbindelse till desamma, men Foe tänkte för ädelt, för att hans samwete härwid skulle lugnat sig, och ehuru han hade att arbeta för en talrik familj, så sträfswade han dock hela sitt lif igenom på afbetalningen af sina betydliga skulder, som genom försäljning

gen af egenbom och behag ej kunnat tillfalla betalas. Hans rastlösa skriftställareverksamhet måste förskaffa honom medel hvar till och gaf honom tillika tillfälle att fullgöra ett inre behof, att säga sanningen och gagna sina medborgare. Öfver hvarje vigtig fråga i kyrka och stat afgaf han sin röst, gjorde sina landsmän uppmärksamma på dess betydelse och följder och visade sig härvid såsom en kunskaprik man, såsom djup tänkare och sann människovän.

Han var wifelig vän af Stuartarne, men han gjorde efter deras förtände ingalunda gemensam sak med något parti, som war skändligt mot den bestående ordningen. Fastmera höll han sig fortsfarande till den af alla partierna öfvergifna Wilhelm III:s förhatade regering, men måste efter Annas thronbestigning pligta för sin tillgifvenhet för denne. De af honom ofta och häftigt angripna Tories hade fött magten i sina händer och de begagnade den första lägenheten att hämnas på den förhatade skriftställaren. Presbiterna förenade sig med dem. Förföljelserna mot disidenterna till hvilka han hörde, tillhörde ordningen för dagen, och nu bragte det herrskande partiet lätt saken derhän, att han ställdes för rätta, der han dömdes för några satiriska insäll till fängelse på obestämd tid.

Jee tillbringade fyra år i fängelset, under hvilken han fortsfor med skriftställareverksamhet. I en af sina uppsatser talar han på följande sätt öfver sin ställning i werlden: "Jag har lefwat för länge och känner werlden för wäl, för att wänta något af dess rättwisa. Jag wet att människorna i morgon gilla hwad de i dag ogilla. Det är för mig af liten wigt att förwänta deras bifall; men jag will derpå göra dem alla de tjänster, jag kan. Wäl hafwa de behandlat mig barbariskt, ja till och med disidenterna, hvilka jag förhwarat med fara för mitt lif, hafwa ännu ej förlåtit mig att jag war upprigtig och rättwis. Men jag handlar såsom billighet och sanning bjuda mig och beymrar mig ej om följden. Publisen må alltså spara sin wrede mot en man, som är lifgiltig för dess belöningar och straff. Mitt lif har hittills räddats såsom genom ett under. Atomdet följde mig på hålarne, utan att störta mig. I beymrets skola har jag lärt tålmod, och har jag ännu förlorat min förmögenhet och mitt goda namn, så oroar det mig ej. Jag är fattig och föraktad, men jag föraktar föraktet och min själ är full af frid och fröjd."

Sådana ord af en rörande resignation, som komma från själens innersta djup, uttalas blott af en ärans man. — Robinson Crusoe, på hvilken förläggaren blef rik, denna bok som i alla tider skall winna tack samma ähberares hjertan, inbringade sin författare tio guineer, under det Pope genom en dålig öfversättning af Staten blef en rik man.

Jee dog 1731, förhånad, föraktad, fattig och lemnad i e-

lände. En enaturlig lång otacksamhet kom hans hjerta att brista.

Utur Konung Fredriks af Sachsen lif.

Såsom bekant är, war Fredrik August en ganska rättwis och billig furste. Gärighet war honom främmande. Inför hans ögon woro alla hans underfatar lika. Stulle han wälja, gälde för honom den ärlige mannen mer, än den med högsta skofhet begäfwade. Följande berättelse, skola bekräfta sanningen af öfwan gjorda påståenden.

En kapten wid hans garde hade man gjort orätt i fråga om besordran och han led flera år för förlusten af det honom frändömda kompaniet. Han skaffade sig tillträde till hans hertigliga höghet. Detta bewiljades. August gaf, sedan han hört öfwerens andragande, följande swar: ni har rätt, Öf Kapten, ni skall hållas skadeslös. Men betänk, att genom begångna fel af ministrarne äfwen furstar kunna förledas till willfarelse.

Med detta swar lemnade han honom, och redan på sjerde dagen erhöi kapiteuen utur Fredrik August's privatkassa en godtgörande ersättning.

I affeende på hans ynkliga nogaranna ordningsfärlet, såsom och på hans efter så kallad etikett inträttade lif, förtjenar följande en plats. Zugen påfar det bättre att begagna sin tid och strängt indela den, än just en furste; då skola ej hela dagen förflyta — såsom nu ofta sker wid höfwen — under förgäwes wäntande. Hwad nu denna furstes aktning för bestämde bruk och höfverning beträffar, så höll han strängt derpå; men han betraktade detta allt såsom ett nödwändigt ondt och skämtade till och med deröfver. När han t. ex. en dag skulle fara ut, att åta, sade hans gemål, då hon uppfog i wagnen: jag fruktat ett wi så regn. — Det är dumt swarade Hertigen, wi borde hafwa i hofmarskalksembetet förbjuda himlen att regna i dag.

Et tredje och ännu ädlare drag i denna äbla furstens lif ett drag, hwaruti man särskildt igenkänner regentens wisheit och redlighet, är följande: — En af de förnämsta herrarne wid hofwet hade en son, som war en stor rumlare, förde ett utswäfwande lif och synnerligen tillbringade sin tid wid spelbordet. Dastadt polisen i Dresden wid denna tid war ganska sträng, hade dock en spelare af profession smugit sig in, lockade folk till sin förderliga bostad och aflöskade den på Farao mycket penningar. Äfwen den nämnda unga herren insann sig, spelade och förlorade på några få dagar alla sina kontanter, derpå 6000 th. på kredit, gaf rewers derpå och tunderade i sin själ, om han ej skulle på något sätt kunna förmå spelhuswärden att utrygwa anspråken på den rewerserade summan. Till denna ändan wände han sig till sin fader, som skulle andraga saken hos regenten och bringa den derhän, att skulden, såsom en oloflig winst ej behöfde utbegäras till en spelwärden, som dertill kunde bewisas wara falsk sware. Fredrik August swarade: att spelaren tåles här, blifwer den förseelse af polisen, och denna skall jag weta att bestraffa; men att eder son spelar, är hans fel. — derföre måste han betala; — sedan, fara wän, borde ni hafwa sagt mig allt, hwad eder sen har wunnit.

Det preussiska ombudet, Fabrikskommissionsrådet **Webelind**
har ankommit till New-York, för att

engagera några amerikanska sjöofficerare för preussisk örlogstjänst.

Den "åble" v. Sagerus

anträngningar att utsläcka "det tyska kejsarägget" hafwa ännu icke lyckats. Alla 45 tyska nationerna äro mycket nyfikne att se, af hvad natur den "hållingen" blifwer.

Några N:o utgives d. 11 Febr. 1849, kl. 7 f. m.

"Freivillig bezahlt."
(Från Haberslev.)

"Mein lieber Mann! die gemeinsame Regierung ist entzückt, daß du so freudig und willig die Kriegessteuer bezahlest. — Das Große Vaterland und der Reichsverweser soll davon unterrichtet werden. — Adieu so lang, freivillig bezahlt."

Anonyma Lådan.

Israel till "Anonyma Lådan."

Göteborg, C. Petersens officin, 1849.